

L'atzar amansit: L. Gordillo

Quan siga el moment adequat de revisar l'aportació de la pintura espanyola dins del context de la contemporaneïtat europea, hi haurà, sense cap tipus de dubtes, un nom que destacarà immediatament: el de l'artista sevillà Luis Gordillo (1934). I, això que diem, no és una simple *boutade*, puix que, analitzant-ne detingudament el quefer artístic al llarg d'aquests darrers vint-i-cinc anys, veurem de quina manera la seua actitud vital com a pintor i la seua obra han deixat una inesborrable petjada en les joves generacions de pintors figuratius.

I aquesta petjada es pot resumir, finalment, en al-

Joan Vicent ALJAGA

guns trets fonamentals: la frescor de les seues imatges, que ha contrastat clarament enfront del típic dramatisme dels corrents informalistes i realistes,

l'actitud crua i irònica de les seues obres (motejades per certa crítica d'infantilistes, en un sentit pejoratiu), i el cosmopolitisme de les seues referències visuals, que van des de D. Hockney i R. Kitaj fins a la fantasmagoria de Dubuffet.

Després de la magnífica exposició de Madrid, ha

arribat a València de la mà de la galeria Theo, en una ocasió immillorable per a acostar-nos a la seua estètica.

Tanmateix, cal dir-ho, aquesta exposició no obeeix a un període assenyalat, com en el cas de la de Madrid (Pintures 1982-84), i ofereix una certa barreja desconcertant. Tanmateix, podem observar-hi com Gordillo ha accentuat la gamma cromàtica, tancant les teles de verds, marrons i blaus sorprenents, i mantenint, com acostumava, la compartimentació espacial en zones dividides. D'aquesta manera d'enquadrar la composició dels seus acrílics, se'n dedueix la sensació de trobar-nos davant d'un atzar amansit, dominat, si voleu, però d'una bellesa contundent, on les figures fan i desfan l'espai del quadre, com si escapassen de l'*horror vacui*, de la por que l'artista sent davant el llenç.

3 x 10 con calavera

Jordi Vicent

Qui non lavora non fa l'amore

Guillem RAUSA

Las noches de la luna llena és la quarta pel·lícula d'Eric Rohmer, pertanyent al cicle que ell mateix ha batejat amb el nom de «Comédies et proverbes». En aquesta sèrie, la seua mirada se centra bàsicament en un grup de joves prioritàriament urbans —encara que traslladats d'hàbitat en algun cas, com a *Pauline à la plage*—

i les relacions que els uneixen i els separen.

En el cine de Rohmer, antic crític de *Cahiers du Cinéma*, es poden rastrejar sense dificultat influències —o ensenyances, millor dit— del cinema clàssic americà i certa simplicitat del Rossellini de *La Paura* i de *Viaggio in Italia*. Però, sota la possible capa de simplicitat, trobem un gran domini del diàleg, que s'erigeix en un element

capital de la narració, i situacions de suspens i d'embull que claven les arrels tant en Hitchcock com en el teatre de *vaudeville*.

En aquesta pel·lícula, Rohmer ens presenta un nou personatge femení, Louise, una aflautada jove que es debat entre continuar vivint en un pis de *la banlieu*, amb el seu amic tennista, o traslladar-se a un altre del centre de París, que li permetrà dur una vida més dissipada, encara que sense trencar la seua relació actual. En mig apareixerà Octave, un intrigant amic que es dedicarà a assetjar-la amb divertida tossuderia. Així, entre els dos pisos i els dos ho-

mes, es mourà la indecisa Louise, que no sap amb quina carta quedar-se. I, com sol passar en aquests casos, la indeterminació es paga: *qui non lavora non fa l'amore*.

Rohmer torna a reflectir admirablement el complex i dubitatiu món de la parella i dels sentiments. Sap captar com pocs, amb gran naturalitat, les situacions quotidianes, des de les rutinàries festes dels pisos fins a les converses de cafè o de *bistrot*. Però aci els personatges no són tan entranyables ni tan maquinadors com en títols anteriors, i potser falta al film un poc més de sal de comèdia i de pebre d'embull.